

אשר רייד

ארבעה שירים

שיר נובט

סוף סוף הגה
לבסוף נעשים השירים
פשוטים עד אינסוף.

על המשורר³

שרש עמוס מפלא מבינתי
מפה בי עד פריחה.

1

מה עושה המשורר כשבאה לו בעתה
מה עושה המשורר כשבאה לו עלטה
הוא מסתער על חרדתו בשירי תאורה
ומתבצר בתוך חלקת חדותו המועטה.

אה, אה, ההמיה המכרת בראשי
צולחת עלי במדנה הגה

מה עושה את שיריו אם לא נפשו במצוקתה
מה עושה את שיריו אם לא נפשו בפריחתה
ודמיונו המסתחרר לעלות בטלטלה סהורה
ולראות את מה שעיני עוד לא ראתה.

לפעמים מפכה מלה מלוחה
שמשמליכה את עצמה על שירי
בארשת אנינה לזרם רננה.

2

את שיר חניו פורט המשורר
על גוף הגיטרה של נערתו.

מתוך שכחה נדאית תמיד יזכרנה
בחלף השנים ישמרנה בחלומות
יצחקנה בגעגועים חריפים.

יושב לו המשורר עם שיר חניו
בלילות הארכים שאין כם יום ולילה
נהד הגיטרה עולה ממרחקים יפים
ומתשמל אותו בצלילים ממללים.

ולא יספתי

ואחר־כֵּף כְּתַבְתִּי שִׁיר
וְלֹא יִסְפְּתִי. אֶת רוֹאֵה עִיר נְחוֹשֶׁכֶת
עַל בֵּית. עִיר שְׁאֵהֲבִיתִי וְלֹא יִסְפְּתִי.
נְתִיבוֹת שֶׁהֲלַכְתִּי דוֹמְיָה הֲלַכְתִּי
לְכָל אֲשֶׁר יִשְׁאַנִּי צִלֵּה הַנֶּעֱרָה
אַחֲרֶיהָ הֲלַכְתִּי וְלֹא יִסְפְּתִי.
וְעִיר הוֹמְיָה שְׁבָה פּוֹרַחַת בְּאֹרִיר
שֶׁלְהֶכֶת אוֹתִיּוֹת מְכַל אוֹתָן הַמִּלִּים
שֶׁיִּדְעָתִי וְלֹא יִסְפְּתִי. מָה אֲנִי יוֹדֵעַ
עֲלֶיהָ וְאֵת עָלֶי וּמָה שֶׁהִבְרִיּוֹת עָלֵינוּ.
אִשָּׁה שֶׁהִבְנֵתִי וְלֹא יִסְפְּתִי נֶאֱוֶן קוֹלָהּ
מַעֲבִיר בִּי אֶת מָה שֶׁהִיא עוֹבְרֶת. כָּמָה
זָכְרָה הוֹלֶה וּמִמָּאִיר בְּתוֹךְ עִיר לְבִי
וְדַמּוּתָהּ לוֹהֶכֶת כְּלָבוֹנָה לְדֹלֵק וְלִהְזָכִיר.
מִי מִכְעִיר בִּי זְכָרוֹנוֹת וּמִי יֵאִיר
לְדַרְכֵי הַכְּבוֹיָה אֶת הַקּוֹלוֹת שֶׁעוֹבְרִים בִּי
וְכָל הָרִמְיָה הַכּוֹאֶכֶת שֶׁעֲבַרְתִּי וְלֹא יִסְפְּתִי.
עֲקֹשׁוּ פְּרִיחַת הָאוֹתִיּוֹת בְּתוֹךְ דְּמִי דוֹאֶכֶת
וְעִיר גִּיאִיוֹת אוֹהֶכֶת בִּי צְמִיחַת פֶּרֶא
שְׁבָה אֶהְבֵּתִי וְחִלַּמְתִּי וְלֹא יִסְפְּתִי,
שֶׁם יִלְדוּתִי הַזוֹהֶכֶת שֶׁלֹּא חוֹלְלָה בִּי
חוֹלֶמֶת אֶת עֲצָמָה בְּכָל הַשְּׁחָקִים הָאֵלֶּה
כְּמוֹ שֶׁרַק חִלּוּמוֹת יוֹדְעִים לְשַׁחֵק עֲצָמָם
וְלִהְעֲבִיר אֶת הָאָדָם וְכָל צִלְלִיו
מִמָּצֵב בְּהִיר לְמַצָּבָה לְכֻנָּה.